

The
DIVINERS
2

LAIR OF DREAMS

Álmok mélyén

fine selection

LIBBA BRAY

Printz Award nyertes *New York Times* bestsellerszerző tollából!

LIBBA BRAY

The
DIVINERS
2

LAIR
OF
DREAMS

Álmok mélyén

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Alvinának és Gregnek

*„Az igaz szerelem a legnagyobb dolog a világon,
a kanalas orvosság után. Mindenki tudja ezt.”¹*

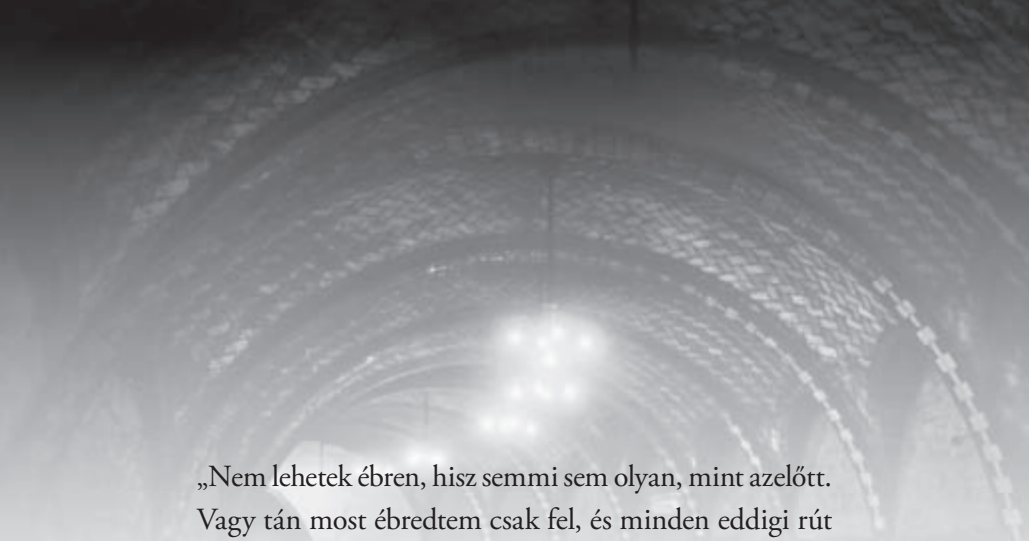
– William Goldman: A herceg menyasszonya

Valamint Alex Hilliannek

1970–2013

Szép álmokat, szenátor!

¹ Horváth András fordítása.

„Nem lehetek ébren, hisz semmi sem olyan, mint azelőtt.
Vagy tán most ébredtem csak fel, és minden eddigi rút
álom volt csupán.”

– *Walt Whitman*

„Ha csak álmaidban hiszel, a valóságot sosem leled.”

– *kínai közmondás*

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ NAP

A VÁROS A VÁROS ALATT

New York, 1927

Minden város egy szellem.

A régi épületek csontjaira újakat emelnek, így minden egyes fénylő acélrúd, minden egyes téglatorony magában hordozza az elődök emlékét, mintegy építészeti kísértetként. Olykor mi is megpillanthatjuk ezeket a korábbi inkarnációkat egy esetlen utcaszögben, egy finoman kidolgozott kapudíszítésben, egy új épületen megbújó ódon tölgyajtóban, vagy egy régi csatatér emléktáblájában, ahol azóta italmérés nyílt, nemrég pedig parkká alakították.

A föld mélye sem különbözik ettől.

Az utcák alatt a város tovább nő. A vágányok messze Brooklynba, Queensbe és Bronxba nyúlnak. Alagutak kötik össze a különböző helyeket, lefedve a távolságot lehetetlen és lehetséges között. Hisz oly sok embert kell szállítani. A város törekvése nem áll meg a felszínen. A munkásokat a fúró berregése és a csákány fémes csattogása kíséri, miközben egy új földalattinak vájnak járatot. Izzadt bőrük többre-
tegnyi port köt meg, míg a férfiak már azt sem tudják, hol végződnek

ők és hol kezdődik a homály. A gépek apró harapásonként nyelik a kőzetet. Nehéz, fárasztó munka. És ekkor hirtelen, túl hamar törnek át egy sziklafalon.

– Vigyázzatok! Vigyázzatok!

A föld mélyének fala összeomlik. A férfiak köhögnek és fulladoznak a portól. Egyikük, egy ír bevándorló, Padraic, piszkos karjával megtörli izzadt homlokát, és a fúró vájta hatalmas üregbe bámul. Odabent egy magas kovácsoltvas kapu rozsdásodik, a letűnt idők egyik szelleme. Padraic elemlámpájával átvilágít a rácsok között, a rozsdás réteg úgy villan meg, mint egy régi seb alvadt vére.

– Ejha! – szól, és a többiekre vigyorog. – Talán akad odabent valami értékes.

Megrántja a rozsdás kaput, mire az nyikorogva kinyílik, a férfiak pedig már bent is vannak a város múltjának egy elfeledett, portól fulladozó üregében. Az ír férfi füttyöreszik, ahogy lámpájának fénye ide-oda ugrál a kriptaszerű barlangban, felfedve a pókhálóktól megszürkült fapaneleket, a porrétegektől elhomályosult cserépmozaikokat és egy szakadt láncon lógó csillárt. A beszakadt földréteg alatt egy félig eltemetett vagon hever. Kerekei elcsendesedtek, de a sötétben a munkások mintha hallanák a levegőben megrekedt erőtlen nyikorgást, ahogy a fém fémen csúszik. Padraic lámpája megvilágítja a síneket és követi őket hátra, egy holt alagútba. A férfiak közelebb lépnek, és belesnek a homályba. Mintha a pokol kitátott szájába néznének, aminek a sín a nyelve. Az alagút mintha végtelen lenne, ám ez csak a sötétség illúziója.

– Lássuk, mi van idebent! – mondja Padraic.

– Biztos valami tiltott lebuja – nevet egy másik férfi, Michael.

– Pazar. Jólesne most egy ital – viccelődik Padraic, miközben még mindig egy elveszett kincs reményében elindul az alagútban.

A többiek követik. Ezek a munkások a város láthatatlan építői, ők maguk is szellemek, így nincs okuk félni a sötétben.

Csupán Sun Yu habozik. Valójában ki nem állhatja a sötétet, de szüksége van a munkára, és azt nehéz találni, ha az ember kínai. Igazából csak azért kapta meg ezt az állást, mert Padraickal és még pár fiúval osztozik egy meleg víz nélküli, dohos lakáson a kínai városrészben, és az ír férfi szólt a főnökének az érdekében. Nem kezdhetett el kényeskedni. Így ő is a többiek után megy. Miközben Sun Yu a vágányokra omlott föld- és téglakupacokat kerülgeti, megbotlik valamiben. Padraic ismét a síneket veszi célba lámpájával, és szeme megakad egy csinos kis kurbliis zenedobozon. Felemeli a földről, és megsodálja kidolgozottságát. Ma már nem így készítik őket. Megtekeri a hengerre erősített fogantyút, mire egy dallam hangjai csendülnek fel. Már hallotta ezt a régi dalt, de nem igazán tudja felidézni.

Arra gondol, talán magával viszi a dobozt, de végül visszateszi.

– Lássuk, milyen kincs rejtőzik még idelent!

Padraic maga elé irányítja az elemlámpa fényét, ami egy csontváz lábára esik. Az ívelt fal lábánál egy mumifikált test fekszik, melyet a rothadás, a patkányok és az idő már nagyrészt elemészttettek. A férfiak elcsendesednek. A ritkás, vattacukorszerű hajcsomóra merednek, majd az eltátott szájra, ami mintha az utolsó sikolyt őrizné. Néhányan keresztet vetnek. Sok mindent maguk mögött hagytak, amikor átjöttek ebbe az országba, de a babonáikat nem.

Sun Yu nyugtalan lesz, de nem ismeri a megfelelő angol szavakat, hogy kifejezze érzéseit. Ez a nő szörnyű halált halt. Ha most ott hon, Kínában lenne, gondoskodna a megfelelő imákról és temetésről. Mert, mint ahogy azt mindenki tudja, egy lélek sem nyugodhat békében ezek nélkül. Ám ez itt Amerika. Itt másképp mennek a dolgok.

– Balszerencse – jegyzi meg, és senki sem vitatkozik vele.

– Rendben. Jobb, ha megyünk, fiúk – sóhajt fel Padraic.

A férfiak kilépnek az üregből. Miközben Padraic becsukja a kaput, szánakozva méri végig a felfedezett állomást. Nemsokára eltűnik, lerombolják, hogy helyet adjon a gyarapodó város új föld alatti járatainak. A fejlődés megállíthatatlan.

– Kár érte – mondja.

Pár pillanattal később a légkalapácsok sipító moraja egybeolvad a metrószerelvények folyamatos rázkódásával; a város dala visszhangzik a járatokban. Hirtelen a munkások lámpásainak a fénye elhalványul. A férfiak megtorpannak. Egy fuvallat söpör végig az alagúton és lehel rá verejtékező arcukra. Elmosódó, nyöszörgő hangot visz magával, majd elillan. A fények ismét kigyúlnak. A férfiak vállat vonnak – csak egy a sok szokatlan dolog közül, ami olykor megesik a város alatti városban. Ismét munkához látanak; a gépek felforgatják a földet, és maguk alá temetik a történelmet.

Később a kimerült munkások visszatérnek a kínai városrészbe, és megmásszák a lépcsőt közös lakásukig. Bedőlnek az ágyba, durva körmük alatt a város odaszáradt piszkával. Túl fáradtak a fürdéshez, de nem azok az álmokhoz. Hiszen az álmok is szellemek, éjszaka kergetett vágyak, melyek reggelre eltűnnek. Az álmok utáni vágy vonzza a holtakat, és ez a város tele van álmokkal.

A férfiak a zenedobozról és annak dallamáról álmodnak, egy régmúlt idő relikviájáról.

– *Gyönyörű álmodozó, csak engem láss / Csillagok fénye s harmatcsepp vár reád...*²

A dal a szívükig hatol, és a valaha volt legszebb álomba ringatja őket: olyan álomba, melyben a felszín fölött élnek gazdagságban,

² Részlet a *Beautiful Dreamer* című dalból.

elismerésben, tulajdonosként egy olyan országban, ami rámosolyog a birtokolni vágyókra. Michael álmában saját építkezési vállalatát felügyeli. Padraic egy északi farmról álmodik, tele lovakkal. Sun Yu álmában sikeres emberként tér haza falujába, szülei arca büszkeségtől ragyog, ahogy feleségével együtt Amerikába hozza őket. Igen, feleségével, akivel megoszthatja az itteni élet terheit és örömeit. Látja, ahogy a nő rámosolyog. Milyen bájos arc! És azok ott mellette a gyermekeik? Igen, azok! Boldog fiúk és lányok üdvözlik otthon a nap végén, amikor ő már papucsot húzott és pipára gyújtott, úgy kiáltják „Papa!”, miközben meséért könyörögnek.

Sun Yu legkisebb gyermekéért nyúl, ám ekkor kihuny az álom lángja. Már csak az asznap talált alagút sötétjét látja. A férfi a gyerekei után kiált, és halk sírást hall. Majd' belesajdul a szíve.

– Ne sírjatok! – csitítja őket.

A homályban egyszer csak szikra gyúl. Néhány pillanatra hőn áhított családjá ismét életre kel, mintha Sun Yu egy kulcslyukon át lesné a boldogságot. Az egyik gyerek hívogatólag behajlítja az ujját és mosolyog.

– *Álmodj velem...!* – suttozja.

Igen, úgy lesz, gondolja Sun Yu. Kinyitja az ajtót, és átlép a küszöbön.

Odabent hideg van, olyan dermesztő, hogy Sun Yu még álmában is érzi. A tűzhely nincs begyújtva. Ez a baj. A férfi megindul felé, de aztán észreveszi, hogy nem is valódi. A szerkezet ide-oda dülöngél, alatta pedig rothadó, porladó téglák látszanak. Sun Yu a szeme sarkából egy patkányt vesz észre. A rágcsáló megáll, hogy megszaglásszon egy halom csontot.

A férfi riadtan fordul a családjához. A gyerekek már nem mosolyognak, hanem felsorakoztak egymás mellett, és őt bámulják.

– *Álmodj velünk álmodj nekünk az kell hogy álmodj...* – zeng a gyerekek kórusa, a felesége őket figyelni, foga éles, szeme szénfekete.

Sun Yu szívverése felgyorsul. Automatikus reakció. Űss vagy fuss. Még álomunkban is működik. A férfi fel akar ébredni, de az álom nem engedi. Dühös, amiért menekülni próbál. Amikor Sun Yu az ajtóhoz rohan, az bevágódik előtte.

– *Megígérted!* – mordul fel az álom démoni hangon.

A zenedoboz leáll. A külszín utolsó szívderítő részlete is elillan, és helyét átveszi a sötétség.

A többi férfi is lassan érzékeltetni kezdi a szépség alatt lesben álló veszélyt. Ezek az álmok csapdák. Alvás közben ujjuk megfeszül, ahogy próbálnak ellenállni az elméjüket megszálló rémületnek. Hiszen az álom éppúgy ismeri félelmeiket, mint vágyaikat. Bármit láttathat velük. Most már leírhatatlan rémálmok emésztenek őket. Ha tudnának, felülvölnének. Úgyis hiába. Az álom már elnyelte őket, és nem fog lazítani szorításán. Soha.

A férfiak teste elernyed az ágyukban a Mott Streeten. Ám csukott szemhéjuk mögött szemük örülten rángatózik, ahogy egyesével egyre mélyebbre húzza őket a rémálom, amelyből soha, soha nem fognak felébredni.

HATODIK NAP

PÁRBESZÉD A HOLTAKKAL

A feltámadt téli szél a Teaház étterem ereszéről lógó színes papírlámpásokat tépázta a Doyers Streeten. Már csak néhány vendég maradt, akik a tisztára nyalt tányérjaik felett üldögéltek, nem szívesen hagyták volna ott jó meleg teájukat. A szakácsok és a pincérek sürgölődtek, de már alig várták, hogy leteljen a műszakjuk, és egy szivarral vagy egy mahjong partival lazítsanak.

Édesapja éttermének hátuljában a tizenhét éves Ling Chan úgy kémlelte az ott időzőket egy faragott tífapaparaván rései közül, mintha tekintetével rá tudná venni őket a gyors fizetésre és távozásra.

– Ennek az estének sosem lesz vége – mondta George Huang hirtelen Ling mellett, miközben újabb teáskannát hozott ki a konyhából. Egyidős volt Linggel, de olyan vékony, mint egy agár.

– Bármikor bezárhatod az ajtót – felelte Ling.

– Hogy az apád kirúgjon? – rázta meg a fejét George, és töltött a lánynak egy csésze teát.

– Köszönöm! – mondta Ling.

George féloldalasan elmosolyodott és vállat vont.

– Szükséged van az erődre.

Ekkor kinyílt az ajtó, és három lány lépett be az étterembe, hideg lehetük párás, fehér csíkot húzott utánuk.

– Az ott Lee Fan Lin? – kérdezte George a legcsinosabb lányt bámulva, akinek vörös ajkai és rövid, Marcel-hullámos fürtjei voltak. A fiú sietve letette a teáskannát, és hátrasímította a haját.

– George, ne... – kezdte Ling, de a fiú addigra már odaintette Lee Fant.

Ling alig hallhatóan elkáromkodta magát, miközben Lee Fan elszakadt csoportjától, és a lakkozott asztalok és cserepes páfrányok között a terem végébe suhant, ruhájának gyöngyei ide-oda himbálóztak. Lee Fan a „felkapott árral” haladt, ahogy Ling anyukája megfogalmazta, de ezt a kifejezést nem elismerően használta.

– Helló, Georgie! Ling! – köszönt Lee Fan, és helyet foglalt.

George felkapott egy csészét egy tálcáról.

– Kérsz egy kis teát, Lee Fan?

A lány felnevetett.

– Ó, Georgie! Hívj csak Lulunak!

Ezt a becenevet Louise Brookstól vette át, a kölcsönös ragaszkodás jelének tekintette, és kiterjesztette baráti körére, akiknek az volt a szokásuk, hogy egy öleléssel üdvözölték egymást. Ling nem ölekezett. George lopott pillantásokat vetett Lee Fanra, miközben kitöltötte neki a teát. Ling nagyon jól tudta, hogy a lány válogathat a körülötte legyeskedő fiúk közül, és választása biztos nem a nyakigláb, könyvmoly George Huangra fog esni. A fiúk néha annyira ostobák, és ez alól George sem volt kivétel.

Lee Fan úgy tett, mintha érdekelné Ling könyvtárból kikölcsönzött könyvkupaca.

– Mit olvasol?

– Egy könyvet a kimutathatatlan mérgekről – motyogta Ling.

Lee Fan egyesével szemügyre vette a könyveket: *Fizika kezdőknek. Az atomok ABC-je. Atomok és sugarak.*

– Óóó, *Jake Marlowe, a nagy amerikai!* – vette kezébe az utolsót.

– Ő Ling hőse. Egy nap majd neki akar dolgozni – próbált meg nevetni George, de csak egy horkantás lett belőle. Ling meg akarta neki mondani, hogy az ilyen hangokkal egyetlen lány szívét sem nyeri el.

– Miért jöttél, Lee Fan? – kérdezte Ling.

A lány közelebb hajolt.

– Szükségem van a segítségedre. Eltűnt a kék ruhám.

Ling felvonta a szemöldökét, és további magyarázatra várt, ami esetleg jobban felkelti az érdeklődését.

– A nagynéném és a nagybátyám csináltatták nekem Sanghajban.

A legjobb ruhám – tette hozzá Lee Fan.

Ling türelmes arckifejezést erőltetett magára.

– Úgy gondolod, hogy egy álomban veszítetted el?

– Természetesen nem! – vágta rá Lee Fan. Hátrapillantott az ajtóban ácsorgó lányokra, akik hű követőkként vártak rá. – De a minap Gracie átjött, hogy meghallgassa a dzsesszlemezeimet, és tudod, milyen az öreglány, folyton kölcsönkér mindent. Láttam, hogy a ruhámat méregeti, ami persze túl kicsi neki, amekkora vállai vannak. Mindegy, aznap este, amikor kerestem, nem találtam – magyarázta Lee Fan, és megigazította a sálját, mintha annak a rendezettsége lenne a legnagyobb gondja. – Persze Gracie azt állítja, hogy nem ő vitte el, de én biztos vagyok benne, hogy ő volt.

Az étterem elejében nagyvállú Gracie épp a körmét vizsgálgatta, nem is sejtve, hogy róla beszélnek.

– És nekem mi közöm ehhez? – kérdezte Ling.

– Szeretném, ha beszélnél a nagymamámmal az egyik álomjárásod során. Tudni akarom, mi történt.

– Azt akarod, hogy kapcsolatba lépjek a nagymamáddal, hogy megtalálád a ruhát? – foglalta össze lassan Ling.

– Nagyon drága volt – erősködött Lee Fan.

– Rendben van – felelte Ling, és ellenállt a kísértésnek, hogy a szemét forgassa. – De tudnod kell, hogy a holtak nem mindig akarnak velünk társalogni. Nem ígérhetek semmit. Másodszor, nem tudnak mindent, és a válaszaik a legjobb esetben is ködösek. El tudod ezt fogadni?

Lee Fan csak legyintett Ling intéseire.

– Igen, persze, persze.

– Öt dollár lesz.

Lee Fan döbbenten tátotta el a száját.

– Ez iszonyú nagy összeg!

Természetesen az volt. Ám Ling mindig magasan kezdte az alkudozást – főleg, ha a kérés egyenesen ostobaság volt, mint Lee Fané is.

Vállat vont.

– Úgyis elszórnád a Bukott Angyalban.

– Ott legalább tudom, mit kapok a pénzemért – vicsorgott Lee Fan.

Ling minden figyelmét egy szalvéta összehajtogatásának szentelte.

– Ahogy gondolod.

– Nem olcsó mulatság előcsalogatni a holtakat – próbált meg viccelődni George.

Lee Fan Lingre meredt.

– Talán az égszvet csak kitalálad, hogy így vond magadra mások figyelmét.

– Ha hiszel benne, működik. Ha nem, akkor nem – mondta Ling.

Lee Fan egy dollárt csúsztatott az asztalra. Ling még nem vette el.

– Fedeznem kell a költségeimet. Elvégezni a megfelelő imákat.

Sosem bocsátanám meg magamnak, ha véletlenül balszerencsét

hoznék rád, Lee Fan – préselt ki magából Ling egy negyed mosolyt, ami reményei szerint őszintének hatott.

Lee Fan leszámolt még egy bankjegyet.

– Két dollár. Ez a végső ajánlatom.

Ling eltette a pénzt.

– Szükségem lesz valamire a nagymamádtól, hogy bemérhessem az álomvilágban.

– Minek?

– Ez olyan, mint amikor a vérebnek is kell valami szagminta. Segít megtalálnom a szellemét.

Lee Fan nagyot sóhajtva lecsavart egy aranygyűrűt az ujjáról, és Ling felé gurította.

– Ne vedd el!

– Nem én vagyok az, aki hajlamos elhagyni a dolgait – motyogta Ling.

Lee Fan felállt. Lenézett a kabátjára, majd fel George-ra, aki azonnal a segítségére sietett.

– Óvatosan, Georgie – suttogta a lány színpadiasan, majd Ling felé biccentett. – A végén még megátkoz. Sosem tudhatod, lehet, hogy rád küldi az álomkórt.

George mosolya eltűnt.

– Ezzel ne viccelj!

– Miért ne?

– Balszerencsét hoz.

– Csak babona. Most már amerikaiak vagyunk. – Ezzel Lee Fan végigmasírozott az éttermen, kissé lelassítva, hogy mindenki megcsodálhassa. Ling a paraván résein keresztül figyelte, ahogy a lány és követői könnyű léptekkel kilibbennek a téli estébe. Azt kívánta, bár

megmondhatná nekik az igazat: a holtakkal könnyű beszélgetni; az élők azok, akiken nehéz kiigazodni.

Ling reszketni kezdett a Doyers Street sarkán fújó, füttyülő hideg szél-től, miközben ő és George hazafelé sétáltak a Mulberry Street felé. A mosodák, ékszerüzletek, élelmiszerboltok és import áruk boltjai már bezártak, de a különböző társasági klubok még nyitva voltak. Cigarettafüsttől ködös hátsó termeikben üzletemberek, törzsvendégek, új tagok és nyughatatlan, fiatal, nőtlen férfiak dominóztak, Fan-Tant játszottak, történeteket, vicceket, pénzt és ambíciót cseréltek egymással. A háztetők fölött, a negyed szélén a Színeváltozás Templomának tornya derengett, mintegy néma bíróként. Az egyik étteremből kissé részeg turisták triója botladozott ki, és tárgyalta meg emelt hangon, hogy innen a Bowerynek és a Harmadik sugárút magasvasútja alatti sötét árnyakban megbújó tiltott örököknek veszik az irányt.

Ling mellett George fel-alá rohangált gyors sprintekben, sztárfutóként nem bírta a lassú iramot. Vékony alkatához képest meglepően erős volt. Ling látta, hogy könnyedén emelgeti a nehezebb tálcákat, és több mérföldet is le tudott futni. Ezért irigyelte a fiút.

– Túl sok pénzt kérsz, ez a te bajod. Más Látók kevesebbet dolgoznak – mondta George zihálva.

– Akkor Lee Fan menjen el hozzájuk. Menjen el ahhoz az idiótához a rádióban, a Bűbájóshoz – felelte Ling. Lehet, hogy Lee Fan felkapott éjszakai klubokba jár szórakozni, de Ling tudta, hogy jövedelméért nem menne másik környékre.

– Különben is mire gyűjtesz? – kérdezte George.

– A főiskolára.

– Minek az?

– És te minek hagyod, hogy Lee Fan úgy ugráltasson, mint valami kutyát? – vágott vissza Ling, mostanra elfogyott a türelme.

– Nem ugráltat – mondta George durcásan.

Ling erre egy csalódott torokhanggal válaszolt. Egyszer régen ő és George közel álltak egymáshoz. A lány egyfajta védelmezője lett a fiúnak. Amikor az olasz kölykök a Mulberry Streetről iskolába menet zaklatták George-ot, Ling eléjük állt és kijelentette, hogy ő egy *strega*³, és elátkozza őket, ha nem hagyják békén a fiút. Akár hittek neki, akár nem, nem piszkálták többet George-ot. A fiú hálából meghívta Linget egy szilvás süteményre a Gertie's Pékségbe, a Ludlow-n, amit nevetve fogyasztottak el, miközben foguk közül sze-degették az apró magdarabokat. De az elmúlt évben Ling észrevette, hogy George szeszélyes és nyugtalan lett, és olyan dolgok után kajtatott, amiket nem kaphat meg: Lee Fang bandájához csapódott, amikor elmentek egy filmre a Strandre vagy egy helyi templom szervezte piknikre, vagy amikor szombatonként Tom Kee kocsijával furikáz-tak egymásnak préselődve a hátsó ülésen, egy jobbnak hitt hely után kutatva, egy olyan hely után, aminek Ling nem volt a része.

– Megváltoztatott – jegyezte meg Ling.

– Nem is! Te vagy az, aki megváltozott. Szeretnél szórakozni, mie-lőtt...

George hirtelen elhallgatott, de Ling helyette is be tudta fejezni a mondatot. Elkapta a pillantását.

– Ne haragudj – mondta a fiú büntudatosan. – Nem úgy értettem.

– Tudom.

– Csak fáradt vagyok. Múlt éjjel nem aludtam jól.

³ Boszorkány (olasz).

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ling élesen beszívta a levegőt.

– Nem kaptam el az álomkórt! – biztosította gyorsan George. Megmutatta a kezét. – Nézd! Nem égtem meg. Nincsen felhólyagosodva.

– Akkor mi volt a baj?

– Nagyon furcsát álmodtam.

– Talán azért, mert te magad is furcsa vagy.

– Most akarod hallani vagy sem?

– Folytasd!

– Hihetetlen volt! – mondta George szinte csodálkozó hangon.

– Egy olyan kúriában voltam, mint a milliomosoké Long Islanden, csakhogy ez az én házam volt, az én partim. Gazdag voltam és fontos személyiség. Az emberek tisztelettel néztek rám, Ling. Nem úgy, mint itt. És Lee Fan is ott volt – tette hozzá szégyenlősen.

– Azt nem említetted, hogy rémálom volt – motyogta Ling.

George nem vett róla tudomást.

– Annyira valóságosnak tűnt! Mintha karnyújtásnyira lett volna.

Ling nem emelte fel a tekintetét a töredezett szélű téglákról.

– Az álmokban sok minden valóságosnak tűnik. De aztán felébredünk.

– Ez nem olyan volt. Lehet, hogy köze van az újévhez? Lehet, hogy szerencsét hoz?

– Honnan tudhatnám?

– Onnan, hogy sokat tudsz az álmokról! – felelte George a lány előtt kocogva. – Tudsz bennük utazni. Ugyan már... jelentenie kell valamit, nem igaz?

Gyakorlatilag könyörgött neki, hogy mondja, hogy így van, és Ling ebben a pillanatban enyhe megvetést érzett a fiú iránt, amiért ilyen naiv, és azt hiszi, hogy egy szép álom több lehet, mint éjszakai